

Nevědomí emigranti

V minulém století byla emigrace vcelku oblíbeným tématem a rodiny emigrantů, kterým se povedlo zběhnout do západních zemí a zůstat tam, byly mnohdy různě perzekuovány a šikanovány režimem. „Já přeci nemůžu za to, že bratranec utekl do Německa,“ bránil se marně kdosi, jež v tu chvíli přišel o pozici v zaměstnání a byl donucen pracovat v dolech, anebo uranových dolech.

O tom ale psát nemíním, ani tomu nijak nerozumím a proslulá padesátá léta minulého století jsem nezažil. Přicházejí ale novodobé situace, a na nich bych chtěl vystavět tento článku ku pobavení našich čtenářů. Jak to vzniklo? Hovořil jsem !!! po telefonu !!! s tatínkem, jež bydlí na severu Čech. Já na jihu. Počet hranic okresů mezi námi si ani nedovedu představit, pakliže bych za ním jel. Podstata jedné části rozhovoru se týkala sportu. Tatínek, ač je mu již hodně přes sedmdesát, chodí na túry do hor a i na kole vyjíždí tam, či onam. Lyže, tedy běžky, využíval také. Dokonce s kamarády vrstevníky pořádali společné dovolené na kole. To, že v úterý nesmějí do hospody, je smutné. A na dovolenou? To je vůbec blbost. Tak si jen tak občas pošlou mejla, anebo si zavolají.

A furt nejsme u podstaty mé úvahy. Předem se omlouvám, ale nehodlám si dělat legraci z policistů, úředníků, politiků... Vím, že je situace vážná a ten kurňavír nám život zkomplikoval. Jen si myslím, že trocha humoru neuškodí.

Za bratrem tatínek může, neb žijí v jednom okrese bratrova Lenka vždy doveze nějaký pamlskek. To samé platí logicky i o bratrovi, když jede za tatínkem. Já nemohu. V pořádku, souhlasím s omezeními. Jenže tatínek si mi dnes stěžoval, že byl plít záhonek před barákem a že ho bolí celé tělo. „To víš, táto, nezvyklé pohyby a po zimě i zlenivělé tělo.“ A tak

začal povídat, že by šel na túru a taky si vyjel na kole. Jenže dospěl k pravdě, že jeho první jarní vyjíždky začínají na Smědavě a najednou je problém. Směřem na jednu stranu je Polsko a na druhou Jablonecký okres. A je v pasti.

A pak jsme se v hovoru dostali k Jizerské padesátce, kdy lyžaři během závodu překročí okres Liberecký a Jablonecký hned několikrát. Tatka jezdil Jizerskou padesátku ne jako nějaký věhlasný vítěz, ale jako človíček z mnoha, kteří si to jen chtěli užít a medaile je nezajímaly. A podle toho, jak mi tatínek dopodrobna vyprávěl, jak vypadá trasa tohoto významného

sportovního svátku, napadl mne vlastně nesmyslný příběh, ale s ohledem na současná pravidla ve stavu nouzovém, nijak nepravděpodobný. Snad vás pobaví.

Následující příběh je smyšlený a žádné postavy příběhu nejsou skutečné.

Kdyby chtěl tatínek v této zvláštní době odlyžovat trasu této události, musel by se přemístit z okresu Libereckého do okresu Jabloneckého. Tam by obul lyžařské boty a vyrazil. Po několika stovkách metrů by jistě narazil na ozbrojenou hlídku a ta by se tázala: „Kam lyžujete?“ „Domů! Zabloudil jsem.“ „No dobrá, pro tentokrát vám to promineme. Jeďte!“ Pro pořádek: ocitl se v domovském LBC okrese.

Od té chvíle se z něj stal lyžař obezřetný a po několika kilometrech z dálky zahlédl kulometné hnízdo a partu po zuby ozbrojených hlídačů hranic

okresu. Vzal to polozamrzlým potokem a kousek za hranicí se vrátil do běžecké stopy. „Ufff,“ ulevil si sportovec a zase se stal emigrantem do JBC okresu. Užival si sněhu a zasněžené krajiny, občas si vyfotografoval hezkou scenérii a pokračoval dál. Pojednou se ocitl v hustém lese. Jen úzká běžecká stopa a cítil, že není úniku. Blížilo se další překročení hranic okresu. Na dohled zbrusu nová hraniční závora. A tam celníci se zdravotní stráží. Celníci vypadali normálně, ale zdravotník měl na sobě takový divný atombordel, černé gumové rukavice a tlustou špejli s vatičkou na konci. Po několika marných pokusech obelhat uniformované se lyžoběžci podařilo prokázat, že opravdu emigruje zpět do LBC, protože se mu v JBC nelíbí. Doktor Mengele mu prošťoural nos až do levé sféry mozkové a po pár minutách mu řekli, že je negativní a ať již běžkuje domů.

Urazil pár metrů, posadil se na ojíněný pařez, chvilku plakal a přemítal, jak to udělá: Ještě jedna lyžařská emigrace do JBC k autu a pak návrat autem do LBC. Uff. Najednou přišel nápad: S úsměvem jel dál a u poslední hlídky jasně prohlásil: Chci mluvit s tím policistou za hranicí. Ozbrojenec chvíli přemýšlel, ale nakonec pozval cizího ozbrojence, aby promluvil s přítomným sportovcem. „O samotě, prosím!“ prohlásil tatínek. Stalo se a cizokrajný ozbrojenec byl oznámen, že lyžař žádá v JBC o lyžařský azyl, neb je v LBC nenáviděn ozbrojenými silami. Uniformovaný muž chvíli telefonoval a pak byl emigrant přijat do okresu Jabloneckého. Samozřejmě že

si měl vyřídit patřičná lejstra a tudíž se dostavit na patřičné úřady. To ale tatínek neudělal. Zbaběle nasedl do auta a jel, doufaje již bez kontrol domů, do svého okresu. Jenomže netušil, že během jeho padesáti kilometrů a několika emigrací se začaly kontrolovat i silnice.

Zátarasy z ostnatých drátů, střelná na obou stranách silnice, komando v maskách a další Mengele v ještě děsivějším skafandru a ještě černějších gumových rukavicích, navíc ještě větší špejli s obrovským smotkem vatičky. Jo a ještě širším zlověstným úsměvem. „Pane řidiči, kam jedete, máte povolení?“ zeptal se přísný zakuklenec. Mengele se zubil. „Já, já, jjá,“ roztřásl se řidič tak, že se třásl i auto. „Už nikdy nepojedu na lyže! Přisahám!“ „Vy jste lyžař? I v tomhle věku, tak to vás obdivuji.“ Prohlásil policista, sundal kuklu z hlavy a obdivně hleděl na třesoucího se pokorného řidiče. Tady máte doklady a jeďte. Mengele s frňákošťourem potemněl. „Taky jsem lyžoval, ale bojím se kontrol. To víte, ta nařízení.“ Usmál se policajt.

Nakonec jsem se tatínka v hovoru zeptal: „Kam pojeděš na kole?“ Tady okolo paneláku. Nejdřív tři kolečka a okolo července plánují tak padesát okruhů.“ „A túra? Bude?“ „Do krámu a zpět. Dál mne nedostanou. Koupil jsem si i dalekohled na hlídky. Ale synku, psssst...“

HyPulik 27.3.2021

